

In Pinsky's eerdere werken verschijnen telkens reproducties van handen, die verschillende systematische handelingen herhalen. In *Instruction Manual*, 2013, een serie zwart-witte foto's, is een paar handen afgebeeld dat probeert een slot te kraken. In een andere fotoserie, *Woman and Child* uit 2016, dirigeert een paar handen in blauwe handschoenen de beweging van een andere hand; het blijkt een demonstratie van de Brusselse politie voor kinderen te zijn hoe je een vingerafdruk maakt. In een digitale film van 13 minuten zien we verschillende handen een schaalmodel van de stad Basel aanraken. Langzaam ontcijferen ze zowel de miniaturen van de gebouwen in de stad als ook de begeleidende Braille beschrijvingen. Deze werken kunnen gelezen worden als metafoor voor Pinsky's eigen werkmethode, en als instructies voor de manier waarop we naar de wereld kunnen kijken; met een traagheid en diepte die tegenwicht bieden aan de versnelling van onze hedendaagse blik.

In Vleeshal Markt toont Pinsky nieuwe werken, die zij het afgelopen jaar specifiek ontwikkelde voor de Vleeshal in het voormalige stadhuis. Toen het laat Gotische gebouw van 1452 tot 1520 verrees, ervoer de stad een economische bloeiperiode, mede dankzij de directe zeeverbinding die intensieve en internationale handel mogelijk maakte. De zeearm heette *Het Sloe*, en is in sommige oude Engelstalige boeken en kaarten van het gebied terug te vinden als *The Slow*. Voor het passeren van de sluisen en de bruggen van *Het Sloe* moesten de schepen met een eigen soort munteentheid betalen, de zogeheten "bakenloodjes". Dit alternatieve economische systeem verdween uit Middelburg nadat de zeearm was drooggelegd. Een ander symbool van de opdrogende economische macht van de stad was het aantal adelaars dat werd gehouden in de kooi aan de voorzijde van het stadhuis. In 1700 was er nog maar één adelaar over, terwijl er in eerdere, voorspoediger tijden soms wel vijf adelaars werden gehouden. Het verhaal gaat dat de adelaars werden gebruikt om de kwaliteit van het vlees te testen, dat in de hal werd aangeboden, en werden gevoed met de vleesresten.

Voor haar tentoonstelling graaft Pinsky als het ware de rivier op, die nu begraven ligt onder het land, en brengt haar versie van marktkramen, worsten en messen naar de Vleeshal. De graven en gravinnen die over Zeeland regeerden tussen de 11e en 16e eeuw,

en nog steeds te zien zijn als gevelbeelden aan de voorzijde van het stadhuis, betreden het podium eveneens. Pinsky fotografeerde deze beelden aan de voorgevel buiten en presenteert ze nu naast de vier beelden van enkele graven en gravinnen binnen in de Vleeshal. Een vergelijkend onderzoek wordt mogelijk, waarbij je de overeenkomsten en verschillen kunt zoeken tussen de foto's van de beelden buiten en de beelden binnen. Als bezoeker kun je je, net als Pinsky, tussen fotografie en beeldhouwkunst bewegen, met een precisie en daarbij behorende traagheid die zo kenmerkend is voor haar manier van werken. Om vervolgens denkbeeldig in gesprek te gaan met de Zeeuwse graven en gravinnen over vroegere, hedendaagse en toekomstige manieren van kijken.

Marina Pinsky is in 1986 geboren in Moskou, Rusland. Ze heeft gestudeerd aan de University of California en de School of the Museum of Fine Arts in Boston. Momenteel woont en werkt de kunstenaar in Brussel. Recente solotentoonstellingen: Clearing, Brussel en Kunsthalle Basel. Haar werk was tevens te zien in het Museum of Modern Art (New York), het Hammer Museum (Los Angeles) en WIELS (Brussel).

Werken in Vleeshal

In Marina Pinsky's tentoonstelling *Strata of the Slow*, *Buried Trench* zijn vier nieuwe series werken te zien, die speciaal voor de Vleeshal zijn ontwikkeld.

Meat Stand I (1793-1796), Meat Stand II (1790-1811), Meat Stand III (1829)

Zo geïntrigeerd als Marina Pinsky was door de voormalige functie van dit centrum voor hedendaagse kunst – een vleesmarkt gevestigd in het voormalige stadhuis die decennialang werd gebruikt door slagers –, besloot zij haar eigen marktkramen, worsten en andere soorten vlees te maken. De drie marktkramen tonen niet alleen haar koopwaar, maar ook vergrote kopieën van zogeheten 'bakenloodjes'. Deze loden muntjes werden gebruikt in een lokaal alternatief economisch systeem; schepen die de sluisen en bruggen van *Het Sloe* passeerden, betaalden met deze muntsoort. De volgende informatie staat gegraveerd in de munten: 'SAS', wat refereert aan het oud-Nederlandse woord voor sluis, een waterkanaal dat gecontroleerd kan worden door middel van een dam; het jaar waarin de munt

werd geslagen; en de waarde die het had in 'ST', de afkorting voor stuivers, eveneens een verouderd economische munt. De nabijheid van de zee, dankzij de zeearm *Het Sloe*, heeft grotendeels bijgedragen aan de welvaart van Middelburg. Gedurende de Middeleeuwen werd de stad een belangrijk handelscentrum tussen Engeland en de opkomende steden in Vlaanderen. In deze periode werd gestart met de bouw van het stadhuis van Middelburg, een proces dat duurde van 1452 tot 1520. Tot het eind van de zestiende eeuw was Middelburg het grootste handelscentrum van de Noordelijke Nederlanden. In de zeventiende eeuw groeide de stad tevens uit tot het belangrijkste centrum – na de hoofdstad Amsterdam – voor de Verenigde Oost-Indische Compagnie. Met de drooglegging van *Het Sloe* in de negentiende eeuw – de *Buried Trench* van Pinsky's tentoonstellingstitel – droogde ook geleidelijk de macht van de stad op.

AR1 Golem

De centrale wandschildering is gebaseerd op een afbeelding van de AR1 GOLEM computerchip. Marina Pinsky ontdekte deze chip tijdens een bezoek aan het Joods Museum in Berlijn. De GOLEM computer was één van de eerste computers in Israël, na de WEIZAC (Weizmann Automatic Computer) die operationeel was tot 1963. De chip toont een gecompliceerd netwerk van stromen, vergelijkbaar in vorm met de (verloren) rivieren op een kaart. Terwijl Pinsky de voormalige zeearm *Het Sloe* onderzocht, stuitte ze op een afbeelding van uitgegraven sloten, die met de tijd verder uitgediept waren door zeewater en vervolgens kunstmatig gevuld met aarde. De gelijkenis in de patronen van de bodemlagen van Walcheren en die op de computerchip is treffend. De naam AR1 GOLEM roept de "golem" op, een figuur uit de Joodse legende. Dit mensfiguur is ontsprongen uit zielloze materie (vooral uit klei of modder) en tot leven gewekt door een rabbijn. Pinsky is geïnteresseerd in dit soort losse associaties – die voor elke kijker verschillend zullen zijn.

New Netherlands Subway Ride

De digitale slideshow *New Netherlands Subway Ride* begon met een serie foto's die Marina Pinsky maakte van de beelden van de Zeeuwse graven en gravinnen die op de voorgevel van de Vleeshal staan. In de slideshow worden de close-ups van deze beelden gecombineerd met foto's die Pinsky maakte

tijdens haar reizen. De portretten van de beelden lichten de gebaren van de graven en gravinnen uit. In de slideshow worden deze gebaren in steen afgewisseld met de gebaren van autoritaire figuren uit het echte leven, zoals beveiligingsbeambten op een vliegveld in New York. Terwijl we de beveiligers op hun rug zien, lijken de voormalige heersers van Zeeland naar dezelfde slideshow te kijken als wij. Met hun gezichtsuitdrukkingen lijken ze subtiel commentaar te leveren op deze rit met de metro (de *New Netherlands Subway Ride* van de titel); een rit van de rivier *Het Sloe* naar de randstedelijke semi-industriële moerassen rondom New York City, via velden vol nieuwe apparatuur om grondloos te kunnen tuinieren. Grote Styrofoam blokken op de binnenplaats van de schuimfabriek in Tholen, marmer uit Carrara in verschillende gedaantes (van blokken in de groeve tot antieke en hedendaagse beeldhouwwerken), vlees uitgestald op marktkramen in Oaxaca, Mexico, documenten uit het Zeeuws Archief en de wandtapijten van het Zeeuws Museum: het maakt alles deel uit van het persoonlijke archief van Marina Pinsky.

Not Yet Titled (Schuimblokken 1-10)

Voor haar tentoonstelling liet Marina Pinsky alle houten luiken van de nissen in de Vleeshal installeren. Het verhaal gaat dat de slagers van de voormalige vleesmarkt hun messen in deze nissen bewaarden. Pinsky plaatste tien schuimblokken met messen en andere wapens voor de nissen. De patronen in deze blokken verwijzen naar geologische bodemlagen; naar de fysieke lagen van het schiereiland Walcheren die te zien zijn in topografische kaarten waarin de verschillende bodemlagen en tijdperken worden aangegeven. Marina Pinsky vertaalt deze "organische" kanalen (die eigenlijk niet natuurlijk maar kunstmatig zijn) in verschillende lagen schuim. *Het Sloe*, de handelsroute tussen Middelburg en de zee, was één van deze kanalen, nu begraven in het drooggelegde landschap. De verzameling messen en andere wapens zijn gebaseerd op afbeeldingen van enkele wapens die de Transportation Security Administration (TSA) in de Verenigde Staten in beslag heeft genomen. Het Instagram account van de TSA – met meer dan 800.000 volgers – toont allerhande wapens die de instantie in het verleden bij controleposten op vliegvelden confisqueerde.

Educatieve opdracht en workshops:

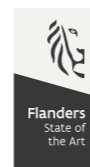
Voor elke tentoonstelling wordt een educatieve opdracht en workshop ontwikkeld.

Publicaties:

Exemplaren van Marina Pinsky's publicatie *Dyed Channel* (2016) zijn bij onze balie te koop. Tevens zijn er verschillende publicaties en artikelen over de kunstenaar ter inzage beschikbaar.

Deze tentoonstelling wordt ondersteund door Gemeente Middelburg, het Mondriaan Fonds en Vlaanderen/Verbeelding werkt.

De kunstenaar dankt: Lorena Ancona, Jonathan Boutefeu, Leendert Buth, Sebastien Durante, Hadrien Gerenton, Roos Gortzak, Joe Hoyt, Barend de Jonge, Oliver Martinez-Kandt, Jacob Kassay, Peter Kersten, Noor Kloosterman, Denz de Kroon, Julia Mullié, Geeske Pluijmers, Antoine Rocca, Nanda Runge, Peter Sijnke, Nick Terra, Kees Wijker, C-L-E-A-R-I-N-G Brussels/Brooklyn, 303 Gallery, New York, Zeeuws Archief and Zeeuws Museum.

Strata of the Slow, Buried Trench

15.10-17.12.2017

Marina Pinsky

Opening: 14.10.2017, 17:00 – 19:00

Openingstijden:
woe – vrij, 13:00 – 17:00
zat – zon, 11:00 – 17:00

Publieksprogramma:
05.11.2017, 12:00: Gratis rondleiding
03.12.2017, 12:00: Gratis rondleiding
06.12.2017, 19:30: Publieksprogramma

Strata of the Slow, Buried Trench is de eerste institutionele solotentoonstelling van **Marina Pinsky** in Nederland.

In haar werk laat Marina Pinsky zich inspireren door de plekken waar ze komt, de dingen die ze er ontdekt, en de geschiedenis daarvan. Voor haar solotentoonstelling in Vleeshal Markt richtte Pinsky, die voorheen fotografie in Boston en Los Angeles studeerde, haar lens op de voormalige vleeshal en de plaats waar deze zich bevindt. Zij gaat zorgvuldig met haar materiaal om, vergelijkbaar met de manier waarop een archeoloog een opgraving doet, een detective de plaats van een misdrijf onderzoekt, of een beeldhouwer bezielde vorm geeft aan zielloos materiaal. Met een traagheid die je niet snel met fotografie associeert – alhoewel Pinsky's foto's erin slagen de blik van de kijker te vertragen door hun gelaagdheid.

Het werk van Marina Pinsky beweegt zich tussen fotografie en beeldhouwkunst. Vaak bouwt ze voor haar foto's eerst sets op die ze vervolgens fotografeert; haar beeldhouwwerk neemt soms fotorealistische trekken aan. Kunsttheoreticus Rosalind Krauss stelt in haar essay *The Originality of the Avant-Garde* (1981) dat sommige kunstvormen, zoals fotografie en beeldhouwkunst, zich niet bezighouden met de notie van authenticiteit. Het originele werk (het negatief of de mal) is niet het eindproduct en was ook nooit zo bedoeld. Op de kunstmarkt wordt meer waarde gehecht aan reproducties die dichterbij het originele negatief of de originele mal liggen, en die door de kunstenaar eigenhandig zijn gemaakt. Krauss vraagt zich af of dit er eigenlijk wel toedoet.